

tri vile sojenice in mu prorokujejo dobro ali slabo. In kakor one napovedó, tako se zgodi. Tudi k našemu malemu Francku so prišle tri sojenice. Mlade niso, lepe tudi ne, a upajmo, da vendar prav in dobro sodijo! — Amerikanci imajo svoj poseben okus. To se vidi tudi na spomeniku, ki so ga postavili predsedniku Združenih držav Severne Amerike (str. 128). Roosevelt je predrzen jahač. Še na izprehod jezdi tako hitro, da mu komaj sledi spremstvo. In kot takega burnega „sportsmana“ nam ga predstavlja tudi naš spomenik.

Anton Stöckl.

Prošli mesec je umrl nadarjen in mnogozaslužen slovenski glasbeuik, kateri je pa že v mladosti zapustil slovensko domovino in živel na Hrvaškem.

Anton Stöckel je bil rojen l. 1850. in je živel v Ljubljani v najhujši dóbi slovenske dramatike. Takrat v starem deželnem gledišču Slovenci niso smeli nastopiti. L. 1868. je deželni odbor dovolil Slovencem le en večer na mesec, a še od tega je moralo „Dramatično društvo“ prepustiti polovico dobička ravnateljstvu nemškega gledišča! V takih časih je bilo seveda težko delovati, in zato se ne čudimo, da je l. 1877. zapustil Ljubljano kapelnik Anton Stöckl, kateri je vodil mlade igravce in pevce skozi osem let v tej prvi dóbi slovenske dramatike.

V Zagrebu je našel ugodnejše razmere. Postal je učitelj glasbe na deželnem glasbenem zavodu, kjer je za Zajcem postal tudi koncertni vodja. Hrvatom je odgojil lepo vrsto dobrih glasbenikov.

Največ je skladal v svojih mladih letih, a mnogo je pozabljenega. Sam je imel za svoje najboljše delo „Čarovnico“, komično opereto z besedilom J. Alešovca. Bila je ob svojem času jako priljubljena na slovenskem odru. Mnogo skladb je instrumentiral. Tako je preskrbel instrumentacijo veseloigri „Strehar“ in spisal godbo Alešovčevi igri „Dimež, strah kranjske dežele“. Spisal je napeve Ogrinčevl glumi „Kje je meja?“, godbo Jacobsonovi burki „Hišina“, Gruberjevi narodni igri s petjem „Cerkvenodolski župnik“, Goldonijevemu enodejanjcu „Dva gospoda pa jeden sluga“, Kaiserjevi igri „Cigan“ in Nestroyevi šaloigri s petjem „Pavliha“. Ko so uprizarjali „Starega korporala“, burko „Robert in Bertram“, Kaiserjevo burko „Denar, sveta vladar“, igrokaz „Na kmetih“, Lemojnovi igro s petjem „Materin blagoslov“ (pozneje Ant. Foerster) in še druge stvari, potrebovali so A. Stöckla, ki je pridno pisal godbo. — Sicer se malokdo še spominja vseh tih del, vendar zasluži rajni skladatelj, da se njegovo ime s častjo imenuje v zgodovini slovenske umetnosti, saj je bil med njenimi najzaslužnejšimi utemeljitelji.

† Janez Urbas-Selko.

4. januarja t. l. je v Vavti vasi na Dolenjskem umrl bogoslovec Janez Urbas, iz „Vrtca“ in „Angelčka“ znan pod imenom Selko. Pri teh listih je bil zadnja leta med prvimi, reči smemo med najboljšimi sotrudniki.

Rodil se je 3. marca 1882. na Volčjem, v bloški župniji. V razredih in na gimnaziji je bil večinoma vseskozi odličnjak. Tretješolec je prišel v „Alojzijevišče“ in je tu bival do mature, ki jo je napravil z odliko; po maturi pa se je vpisal v semenišče. Srčno je želel, da bi kdaj kot svečenik stal pred oltarjem.

Dasi vedno bolehen, je bil razborit, vesel mladenci nenavadno živahnega duha. Prožnost misli se zrcali v njegovih črticah, raztresenih po „Angelčku“

† Janez Urbas-Selko.

1900, 1901, 1902 in „Vrtcu“ l. 1901 in 1902. V našem mladinskem slovstvu so nekaj prav posebnega; pri prijateljih mladine je z njimi zbudil veliko zanimanje.

Rado se poudarja, da mlad pisatelj začni pri otrocih, in ne ravno redkokrat se čuje, „da je za otroke vse dobro“. Druga misel se obsoja sama, s prvo se strinjamo le tedaj, če pisatelj tudi pozna otroško dušo, če je sposoben, da se vživi in zamisli vanjo. Selko je bil mojster v tem. Njegovo čuvstvo je nežno, pristrčno, polno ljubezni. Z nepopisno milobo se žalosti v težavah, ki tarejo mladino, se z njo raduje v veselju, jo vodi na pravo pot, če pada, ter jo hvali in vzpodbuja, ko vstaja (prim. „Vrtec“ 1901: „Oče, kje je moja obleka?“ „Jaz bom nesel venec“, „Mamica, kje si?“ ali „Angelček“ 1902: „Pri-